

ОСОБЛИВОСТІ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ СУБ'ЄКТАМИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

ДМИТРЕНКО Олена Дмитрівна - аспірант Сумського державного університету

**УДК: 342.95 (477)
DOI 10.32782/NP.2020.4.33**

Визначаються особливості нормативно-правового регулювання взаємодії між суб'єктами протидії корупції в Україні. Аналізується національне антикорупційне законодавство. Встановлено особливості взаємодії антикорупційних інститутів, а також визначено систему взаємозв'язку між ними. Зокрема, зосереджено увагу на нормативно-правовому регулюванні взаємодії Національного антикорупційного бюро, Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, Вищого антикорупційного суду, а також Національних агентств з питань запобігання корупції. Особливе увагу акцентовано на взаємозв'язках громадськості та суб'єктів протидії корупції.

Встановлено, що взаємодія антикорупційних інституцій, являє собою комплекс об'єктивно обумовленої практичної діяльності, що пов'язана із спільною координацією та реалізацією останніми своїх повноважень у сфері протидії корупції та оздоровлення національного правового механізму від корупційних проявів. Зазначається, що на сьогодні всі суб'єкти протидії корупції перебувають у відповідних зв'язках взаємодії, що носять диференційований характер, але реалізуються у межах єдиної сфери, - протидії корупції в Україні.

Проаналізована взаємодія антикорупційних суб'єктів надала можливість встановити, що законодавець, закріплюючи повноваження останніх, передбачив чітку координацію їхньої діяльності у процесуальній, інформаційній та методологічній

формах. Особливість нормативно-встановлених взаємозв'язків взаємодії антикорупційних інституцій та громадськості надала можливість встановити пріоритетні сфери удосконалення останньої, та необхідності підвищення відповідного рівня взаємодії, що обумовлено необхідністю реалізації ЗМІ власних інструментів впливу, без зловживання маніпуляційними практиками.

Ключові слова: корупція, нормативно-правове регулювання, суб'єкти протидії корупції, взаємодія.

Актуальність

Обрання Україною євроінтеграційного курсу, обумовило необхідність осучаснення національного, державного, суспільного та правового механізмів. Це було опосередковано необхідністю входження України до європейського правового та політичного просторів. Відтак, формування плеяди диференційованих антикорупційних інституцій було логічним етапом відповідних трансформацій. При цьому очевидним є те, що виникнення у межах державницького механізму нових інституцій обумовило розроблення відповідних правових приписів щодо забезпечення нормативно-правового регулювання останніх. Відтак, на сьогодні діяльність кожної антикорупційної інституції базується на основі окремого спеціального закону. З урахуванням того, що всі із останніх перебувають у тісній взаємодії між собою, на особливу увагу заслуговує дослідження особливостей нормативно-правового регулювання

взаємодії між суб'єктами протидії корупції в Україні. Відтак, обрана нами тематика видається вкрай актуальною, з урахуванням відповідних антикорупційних тенденцій та політики реалізації протидії корупції в Україні загалом.

Аналіз останніх досліджень та публікацій

Встановимо, що обрана нами тематика, не підпадала під системний аналіз представниками правової доктрини. Відтак, лише окремі напрацювання у відповідній царині мають такі науковці, як: О.М. Бандурка, В.І. Василичук, О.М. Джужа, О.О. Дудоров, Д.Г. Заброда, І.В. Коруля, В.І. Литвиненко, М.І. Мельник, Є.В. Невмержицький, Д.Й. Никифорчук, Ю.Ю. Орлов, С.С. Рогульський, В.Я. Тацій, М.І. Хавронюк, О.В. Шевченко та ін.

Мета статті полягає у тому, щоб на основі комплексного аналізу нормативно-правового регулювання діяльності антикорупційних інституцій визначити особливості правового забезпечення взаємодії останніх між собою та громадянським суспільством.

Виклад основного матеріалу

Переходячи до викладення обраної проблематики по суті, відзначимо, що на сьогодні протидія корупції в Україні є однією із пріоритетних форм реалізації державної політики. Це зокрема простежується в аспекті формування плеяди антикорупційних інституцій, а також розроблення законодавства у сфері протидії корупції. Відповідно саме нормативно-правове регулювання виступає базовим складником у аспекті оздоровлення національного правового механізму від корупційних проявів. Встановимо, що у межах загальної теорії права вчений А.М. Куліш, правове регулювання визначає як здійснюваний в інтересах суспільства за допомогою норм права вплив на поведінку учасників суспільних відносин з метою встановлення й упорядкування останніх» [1, с. 62]. Схоже за своєю суттю визначення категорії «юридичне регулювання» надає вчений Р.Я. Демків, котрий визначає, що юридичне регулювання - це специфічна діяльність дер-

жави, її органів, посадових осіб і уповноважених на те громадських організацій щодо впорядкування суспільних відносин шляхом встановлення юридичних норм і прийняття в необхідних випадках індивідуальних рішень відповідно до цих норм, вирішення юридично значимих питань, що виникають у межах таких відносин [2, с. 21].

Не концентруючи увагу на визначенні співвідношення понять юридичне, правове та нормативно-правове регулювання, що вочевидь перебуває за межами предмету даного дослідження, ототожнюючи зміст вище зазначених правових категорій у останньому, встановимо, що на наше переконання нормативно-правове регулювання доцільно розглядати як сукупність правових приписів, що санкціоновані державою та спрямовані на регулювання об'єкта правового впливу. В аналізованій нами площині нормативно-правове регулювання взаємодії між суб'єктами протидії корупції в Україні – це сукупність правових норм, що визначають правових статус, повноваження, а також безпосередні форми правової взаємодії суб'єктів антикорупційної політики в Україні. Продовжуючи розкриття обраної нами тематики, відзначимо, що на особливу увагу заслуговує також розгляд правового змісту категорії «взаємодія». Відзначимо, що у межах загального філософського вчення термін взаємодія розглядається як категорія, що являє собою діалектичну єдність боротьби і сприяння, тобто її не можна розуміти лише як взаємодоповнення, кооперацію взаємодіючих сторін. Підкреслюється, що специфіка взаємодії в органічному світі, світі живої матерії життя є процесом взаємодії особливим чином організованих тіл [3, с. 160]. Разом із тим встановимо, що у межах права категорія «взаємодія» наділяється особливим правовим змістом. Відтак, відзначимо, що взаємодія антикорупційних інституцій являє собою комплекс об'єктивно обумовленої практичної діяльності, що пов'язана із спільною координацією та реалізацією останніми своїх повноважень у сфері протидії корупції та оздоровлення національного правового механізму від корупційних проявів. Варто відзначити, що залежно від завдань і рівня взаємодії викремлюють такі її види: постійну (протягом

тривалого часу); разову (для виконання окремого завдання); тактичну (для виконання конкретного завдання); оперативну (з метою виконання загальних завдань діяльності оперативних підрозділів); стратегічну (з метою здійснення нагляду за додержанням законів під час здійснення оперативно-розшукової діяльності та координації спільних зусиль у цьому напрямі діяльності); внутрішню (між співробітниками одного підрозділу); зовнішню (між оперативними підрозділами двох незалежних органів) [4, с. 7]. Встановимо, що всі із вище перерахованих різновидів взаємодії реалізуються також і у межах здійснення реалізації антикорупційними інституціями своїх повноважень. Останні, на практиці доволі тісно взаємодіють, що пов'язано із нормативним закріпленням їх повноважень, а також необхідністю їх реалізації на практиці. Разом із тим, аналіз національного законодавства надає можливість встановити, що суб'єкти протидії корупції в Україні взаємодіють між собою у двох взаємопов'язаних, та водночас відокремлених площинах, а саме у безпосередньо законодавчій, а також у договірній. Відтак, нижче пропонуємо сконцентрувати увагу на останніх.

Говорячи про безпосередню законодавчу площину взаємодії суб'єктів антикорупційної політики, встановимо, що остання зводиться до реалізації відповідними інституціями своїх повноважень у формі та в спосіб, визначений законодавством, у тісній співпраці із іншими суб'єктами антикорупційної політики. Розглядаючи договірну форму взаємодії йде мова про укладення антикорупційними інституціями меморандумів, договорів, інших актів, що покликані забезпечувати встановлення взаємозв'язку між відповідними суб'єктами. У даній площині йде мова про укладення адміністративних договорів, що мають вагоме прикладне значення в аналізованій нами площині. Розглядаючи адміністративний договір, як одну із нормативно-визначених підстав взаємодії антикорупційних інституцій, встановимо, що останній являє собою інструмент адміністративно-правового (владного) впливу на відповідні суспільні відносини. У межах правової доктрини, повне та комплексне визначення даного інструмента було надане

вченим К. Афанасьєв, котрий розглядаючи відповідне питання, встановив, що адміністративний договір – це добровільна угода двох чи більше суб'єктів адміністративного права, один з яких наділений власними або делегованими повноваженнями у сфері державного управління з приводу вирішення питань виконавчого та розпорядчого характеру, яка укладена у формі правового акту, що встановлює (припиняє, змінює) їх взаємні права, обов'язки та відповідальність [5, с. 11]. З урахуванням того, що суб'єкти протидії корупції у більшості випадків виступають у ролі суб'єктів публічного адміністрування вище зазначене визначення є повним та обґрунтованим. Відзначимо, що на практиці простежуються приклади реалізації договірної взаємодії суб'єктів протидії корупції. Наприклад, лише НАБУ було уклало ряд меморандумів про співпрацю, зокрема із Державною службою фінансового моніторингу України, Державною прикордонною та Державною фіскальною службами України, Національним банком України, з Управлінням державної охорони України, тощо. Продовжуючи далі здійснювати розгляд обраної проблематики, доцільно детально сконцентрувати увагу на особливостях нормативно-правового регулювання взаємодії між суб'єктами протидії корупції в Україні. Відтак, нижче наводимо окремі з них:

I. Правове регулювання взаємодії Національного антикорупційного бюро (НАБУ) та Національного агентства з питань запобігання корупції (НАЗК)

Для визначення відповідної взаємодії відзначимо, що першопочатково доречним видається звернути увагу на законодавчо визначених повноваженнях останніх. Відтак, відповідно до Закону України «Про запобігання корупції», НАЗК має повноваження, зокрема щодо здійснення контролю та перевірки декларацій суб'єктів декларування, зберігання та оприлюднення таких декларацій, проведення моніторингу способу життя суб'єктів декларування; отримання та розгляд повідомлень, здійснення співпраці з викривачами, участь у забезпеченні їх правового та іншого захисту; забезпечення ведення Єдиного порталу повідомлень викривачів, Єдиного державного реєстру декларацій

осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування та Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, тощо [6]. Результати, зокрема перевірки декларацій оформлюються у вигляді процесуальних документів у межах котрих визначається зміст проведеної перевірки, а також зазначається інформація, що має безпосереднє значення для визначення достовірності чи недостовірності задекларованих даних. Окрім того, у межах національного законодавства, встановлюється, що НАЗК зобов'язане повідомляти уповноважених суб'єктів публічного адміністрування про виявленні факти декларування недостовірної інформації або ж про наявність підозр щодо отримання декларантом неправомірної вигоди під час реалізації останнім своїх повноважень на виконання функцій держави чи місцевого самоврядування. Одним із суб'єктів, котрим інформація може бути переданою від НАЗК є НАБУ. Відповідно до Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України», НАБУ здійснює оперативно-розшукові заходи з метою попередження, виявлення, припинення та розкриття кримінальних правопорушень, віднесених законом до його підслідності; вживає заходів щодо розшуку та арешту коштів та іншого майна, які можуть бути предметом конфіскації або спеціальної конфіскації; взаємодіє з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування та іншими суб'єктами для виконання своїх обов'язків, тощо [7]. Фактично, НАБУ є органом досудового розслідування кримінальних корупційних правопорушень.

Відтак, нормативно-правове регулювання взаємодії НАБУ та НАЗК надає можливість встановити, що між даними інституціями існує у більшій своїй мірі інформаційна взаємодія, що полягає в обміні відомостями про потенційно вчиненні кримінальні корупційні правопорушення, та перевірки останньої шляхом проведення ряду оперативно-розшукових заходів та слідчих дій.

II. Взаємодія Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (САП) та НАБУ

Відзначимо, що САП та НАБУ є двома інституціями, що створені в нашій дер-

жаві для комплексної протидії та боротьби із корупцією. Разом із тим, повноваження останніх є якісно різними. Не повторюючи вище зазначені повноваження НАБУ, сконцентруємо увагу на нормативно закріплених повноваженнях САП. Відтак, відповідно до національного законодавства САП здійснює нагляд за додержанням законів під час проведення оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування кримінальних правопорушень НАБУ; забезпечує здійснення швидкого, повного та неупередженого розслідування НАБУ кримінальних правопорушень та оскарження незаконних судових рішень на стадії досудового розслідування і судового розгляду; здійснює підтримання публічного обвинувачення у справах досудове розслідування котрих здійснювалося НАБУ, тощо [8]. Таким чином, можемо встановити, що у даній площині має місце процесуальна форма взаємодії, що опосередковано реалізація безпосередньої процесуальної форми реалізації даними антикорупційними інституціями своїх повноважень. Відзначимо, що розглядаючи взаємодію НАБУ та САП ми говоримо власне про двосторонню взаємодію, що обумовлено участю безпосередньо двох суб'єктів у межах останньої. Разом із тим, встановимо, що двостороння взаємодія може бути трансформованою у багатосторонню, якщо розглядати дане питання комплексно, з огляду взаємодії НАЗК, НАБУ, та САП.

Відтак, у даній площині буде мати місце взаємодія, що відбувається шляхом здійснення перевірки й оцінки декларацій НАЗК, та у разі встановлення підозр щодо недостовірності відомостей у них, повідомлення про це НАБУ; проведення НАБУ досудового розслідування, та підтримки публічного обвинувачення САП.

III. Взаємодія Державного бюро розслідувань (ДБР) та НАБУ

Відзначимо, що даний різновид взаємодії є одним із найбільш дискусійним та найскладнішим на практиці. Це є обумовлено тим, що ДБР та НАБУ є двома органами досудового розслідування та правоохоронними інституціями, що мають суміжні повноваження. Разом із тим, специфікою ДБР є те, що дана інституція, зосереджена виключно

на правоохоронній діяльності з метою запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування злочинів, вчинених посадовими особами високого рівня, а також військових злочинів [9, с. 137]. Однак, відповідно до ст. 22 Закону України «Про Державне бюро розслідувань» ДБР взаємодіє, зокрема, й з НАБУ. Відзначимо, що комплексний аналіз національного законодавства, а також відповідної правозастосовної практики надає можливість встановити, що взаємодія даних інституцій відбувається у процесуальній, інформаційній та методологічній площині. Процесуальна форма взаємодії опосередкована проведенням спільних оперативнорозшукових дій, а також слідчих заходів, що спрямовані на встановлення фактичних обставин справи у кримінальних провадженнях. Інформаційна взаємодія визначається обміном оперативною інформацією між даними інституціями як у межах спільної, так і роздільної реалізації повноважень останніми. Методологічна форма взаємодії полягає у розробленні, встановленні та закріпленні спільних форм, методів та принципів діяльності даних антикорупційних інституцій.

Таким чином, диференційовані форми нормативно-визначеної взаємодії надають можливість ефективно протидіяти корупції та реалізовувати повноваження відповідних інституцій на практиці.

IV. Взаємодія Вищого антикорупційного суду (ВАКС) із САП.

Встановимо, що Вищий антикорупційний суд є постійно діючим вищим спеціалізованим судом у системі судустрою України. Національне законодавство визначає чітко визначену категорію справ, що підсудна даному суду. Відтак, останньому підсудні справи щодо обвинувачення суб'єктів у вчиненні корупційних злочинів, злочинів у сфері службової діяльності, а також деяких злочинів у сфері господарської діяльності. Взаємодія ВАКС та САП відбувається виключно у процесуальній площині, що опосередковано реалізацією процесуальної форми кримінального провадження. Відтак, САП підтримує публічне обвинувачення у суді обґрунтовує перед останнім положення про винуватість суб'єкта у вчиненні кримінального правопорушення, а останній за-

лишаючись незалежним та неупередженим, зберігаючи об'єктивність, здійснює комплексне дослідження обставин справи, аналізуючи аргументи сторони захисту та обвинувачення, ухвалює законне, обґрунтоване, правосудне та справедливе рішення по суті справи. Таким чином, можемо встановити, що в аналізованій нами площині має місце взаємодія двох спеціалізованих інституцій у процесуальній формі, визначеній законодавством.

V. Взаємодія антикорупційних інституцій із громадянським суспільством

Аналізуючи даний різновид взаємодії, перш за все варто встановити, що громадськість являє собою нетипового та водночас важливого суб'єкта протидії корупції в Україні. Остання репрезентована громадськими організаціями, громадськими об'єднаннями, окремими антикорупційними рухами, а також найактивнішими представниками антикорупційної діяльності, тобто фактично окремими громадянами. З аналізу національного законодавства, можемо встановити, що взаємодія громадськості та антикорупційних інституцій відбувається у двох особливих формах, а саме у процесуальній та інформаційній. Розглядаючи процесуальну форму взаємодії відповідних суб'єктів, відзначимо, що зміст останньої зводиться до співпраці громадськості та антикорупційних інституцій у сфері протидії корупції. Прикладом відповідної співпраці може слугувати безпосереднє повідомлення про ознаки корупційної злочинності, що надходять від громадськості суб'єктам протидії корупції. Відтак, перші можуть проводити власні розслідування, збирати та фіксувати інформацію, що може мати безпосереднє значення для притягнення винного суб'єкта до відповідальності у подальшому, та передавати відповідні відомості антикорупційним інституціям. Розглядаючи інформаційні форми взаємодії, відзначимо, що остання відповідно до законодавства, визначається шляхом покладення на суб'єктів протидії корупції обов'язку щодо повідомлення громадськості про свою діяльність та її результати. Відтак, відзначимо, що процесуальна та інформаційна форми взаємодії громадськості та антикорупційних інституцій носять особливий

правовий зміст та у межах практичної діяльності відіграють особливу роль. Разом із тим, відзначимо, що не дивлячись на активний розвиток громадських організацій та відповідних ініціатив у сфері протидії корупції, участь останніх у сфері взаємодії із антикорупційних інституцій потребує якісного підвищення свого рівня. Фахівці виділяють дві загальні перешкоди громадській участі у запобіганні корупції: це спротив державних органів, а також недостатня мотивація самих громадських організацій та громадян [10, с. 17-18]. Разом із тим, встановимо, що підвищення рівня взаємодії громадськості та антикорупційних інституцій є можливим шляхом здійснення ряду цілеспрямованих дій, що будуть направлені на комплексну взаємодію аналізованих нами інституцій. У даному випадку зокрема актуальним видається:

- нормативне закріплення правових принципів взаємодії антикорупційних інституцій та громадськості;
- підвищення рівня правосвідомості та формування у громадян нульової толерантності до корупції;
- запровадження антикорупційної освіти, зокрема у школах;
- проведення соціального рекламування заходів протидії корупції та важливості участі громадян у їхній реалізації, тощо.

У аналізованій нами площині на особливу увагу заслуговує аналіз питання взаємодії антикорупційних інституцій, з таким елементом громадянського суспільства, як ЗМІ. Вчений Є. Невмержицький акцентує увагу на особливій ролі ЗМІ у вирішенні проблеми корупції на основі здобуття ними об'єктивної інформації та реальної можливості її поширення. На думку дослідника, ці два компоненти мають важливе значення не лише в антикорупційній діяльності, а й у широкому політичному аспекті, оскільки володіння повною об'єктивною інформацією та право її поширення – це можливість впливу на владу і корекції її дій [11, с. 26]. Підтримуючи позицію вище зазначеного науковця, встановимо, що роль ЗМІ у межах протидії корупції складно переоцінити, що опосередковано можливістю останніми здійснювати безпосередній вплив на думку громадськості. Разом із тим, відповідний вплив має від-

повідати критеріям розумності, співмірності, та доцільності, що пов'язано із необхідністю протидії маніпуляційним практикам, що доволі часто спостерігаються, особливо у сферах, що носять стратегічне значення для держави та суспільства.

Таким чином, взаємодія суб'єктів протидії корупції, а також антикорупційних інституцій у процесуальній та інформаційних формах потребує свого якісного удосконалення, що однак не суперечить її ефективності в певній мірі на даний час.

Висновки

Таким чином, провівши комплексне дослідження обраної проблематики можемо сформулювати ряд висновків.

1. Формування в Україні ряду антикорупційних інституцій було опосередковано, зокрема розробленням відповідної нормативно-правової бази діяльності останніх, у межах котрої визначалися не лише повноваження суб'єктів протидії корупції, але й особливості практичної взаємодії між ними.

2. Взаємодія антикорупційних інституцій, являє собою комплекс об'єктивно обумовленої практичної діяльності, що пов'язана із спільною координацією та реалізацією останніми своїх повноважень у сфері протидії корупції та оздоровлення національного правового механізму від корупційних проявів. На сьогодні всі суб'єкти протидії корупції перебувають у відповідних зв'язках взаємодії, що носять диференційований характер, але реалізуються у межах єдиної сфери, - протидії корупції в Україні.

3. Проаналізована нами взаємодія НАБУ, САП, ДБР, ВАКС надає можливість встановити, що законодавець, закріплюючи повноваження останніх, передбачив чітку координацію їхньої діяльності у процесуальній, інформаційній та методологічній формах. Особливість нормативно-встановлених взаємозв'язків взаємодії антикорупційних інституцій та громадськості надало можливість нам встановити пріоритетні сфери удосконалення останньої, та необхідності підвищення відповідного рівня взаємодії, що обумовлено необхідністю реалізації ЗМІ власних інструментів впливу, без зловживання маніпуляційними практиками.

Таким чином, проведене нами дослідження надало можливість комплексно розглянути питання особливостей нормативно-правового регулювання взаємодії між суб'єктами протидії корупції в Україні, що носить важливе практичне значення в контексті реалізації антикорупційної політики держави загалом.

Література

1. Куліш А.М. Організаційно-правове забезпечення статусу працівників податкової міліції України : дис. ... канд. юр. наук : спец. 12.00.07 / А.М. Куліш. Харків, 2003. 177 с.
2. Демків Р.Я. Правове регулювання як юридичне явище: окремі аспекти розуміння. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право». 2015. Вип. 34. Т. 1. С. 19–23.
3. Маликова В. А. Теория и практика профессионального взаимодействия психолога и педагога. Оренбург : Изд-во ОГПУ, 1999. 236 с.
4. Коломиец В. Я. Теоретические аспекты взаимодействия оперативных аппаратов органов внутренних дел / В. Я. Коломиец // Актуальные проблемы взаимодействия оперативных аппаратов органов внутренних дел. – Киев : КВШ МВД СССР, 1988. С. 7–15.
5. Афанасьев К. К. Административный договор как форма государственного управления (теоретико-правовой аспект): дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07. Луганськ, 2002. 18 с.
6. Закон України «Про запобігання корупції». Електронний ресурс. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>.
7. Закон України «Про Національне антикорупційне бюро України». Електронний ресурс. Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/169818?find=1&text=%D0%B2%D0%B7%D0%B0%D1%94%D0%BC%D0%BE%D0%B4%D1%96%D1%8F#n561>
8. Положення про Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру Офісу Генерального прокурора, затверджене наказом Генерального прокурора від 05.03.2020 № 125. Електронний ресурс. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0125905-20#Text>.

SUMMARY

Peculiarities of normative-legal regulation of interaction between anti-corruption subjects in Ukraine are determined. National anti-corruption legislation is analyzed. The peculiarities of interaction of anti-corruption institutions are established, and also the system of interrelation between them is defined. In particular, attention is focused on the legal regulation of cooperation between the National Anti-Corruption Bureau, the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office, the High Anti-Corruption Court, and the National Anti-Corruption Agencies. Particular attention is paid to the relationship between the public and anti-corruption actors.

It is established that the interaction of anti-corruption institutions is a set of objectively determined practical activities related to the joint coordination and implementation of the latter's powers in the field of anti-corruption and recovery of the national legal mechanism from corruption. It is noted that today all anti-corruption actors are in the relevant relations of interaction, which are differentiated in nature, but are implemented within a single area - anti-corruption in Ukraine.

The analyzed interaction of anti-corruption subjects made it possible to establish that the legislator, consolidating the powers of the latter, provided for clear coordination of their activities in procedural, informational and methodological forms. The peculiarity of the normatively established relationships between anti-corruption institutions and the public made it possible to establish priority areas for improving the latter, and the need to increase the appropriate level of interaction, due to the need for media to implement their own tools of influence without abuse of manipulative practices.

Key words: corruption, normative-legal regulation, subjects of anti-corruption, interaction.

9. Труба Р.М. Особливості діяльності Державного бюро розслідувань в Україні: адміністративно-правові засади. Часопис Київського університету права. 2018. №2. С.137-140.

10. Коррупция и борьба с ней: роль гражданского общества / под ред. М.Б. Горного. Санкт-Петербург: Норма, 2000. 272 с.

11. Невмержицький Є.В. Корупція як соціально-політичний феномен: автореф. дис. ... д-ра політ. наук:23.00.02. Київ, 2009. 36 с.